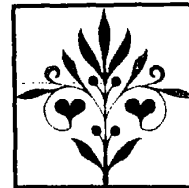

Landsforeningen af
Aktive BEDSTEFORÆLDRE

Postboks 17 . 2820 Gentofte . Telefon 3930 6040 . Mobil 2628 4132 . website: www.aktivebedsteforaelldre.dk

Gentofte, den 26. maj 2006

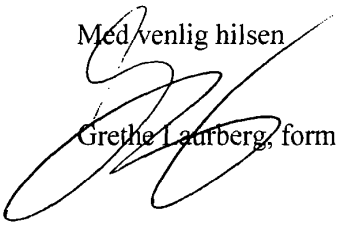
Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1218 København K

Da LaAB har meget store problemer med Servicelovens §64, §64, stk. 4 samt §62, stk 1, punkt 9, ønsker vi foretræde for Folketingets Socialudvalg snarest muligt. Foreningen vil blive repræsenteret ved undertegnede samt Olaf Andersen, som har været medlem siden foreningens stiftelse.

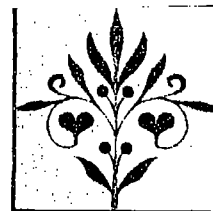
For god ordens skyld skal vi gøre opmærksom på, at vi er klar over, at foretræde for Udvalget ikke er et debatmøde.

Vi tillader os at vedlægge et 'katalog' med eksempler, som tillige er fremsendt til Socialministeriet efter aftale. Eksemplerne er anonymiserede og meget forkortede, men vi har naturligvis dokumentationen i orden. Derudover vedlægger vi LaABs seneste Nyhedsbrev, som mere indgående beskriver problemerne.

Med venlig hilsen

Grethe Laurberg, formand

Gentofte, den 4. maj 2006

NYHEDSBREV

Så er der igen nyt fra formanden, og jeg skal straks byde velkommen til nye medlemmer. LaAB har netop passeret sit 4-års jubilæum, og siden foreningen blev stiftet, har vi da også opnået, at det er blevet en anelse lettere at opnå plejetilladelse for bedsteforældre. Men, men... ingen roser uden torne.

Slægtsanbringelser

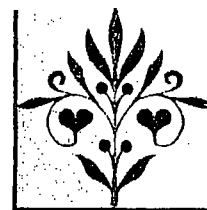
I øjeblikket har LaAB et stort gennemgående problem – nemlig §64 i Serviceloven. Jeg mener, at paragraffen er et levn fra gamle dage, hvor en ugift mor ikke havde andre muligheder end at aflevere sit barn hos sine forældre, medens hun uddannede sig. Dvs., der var altså udelukkende tale om en *praktisk* foranstaltning. I dag er det desværre sådan, at socialforvaltningen stort set altid anbringer børn efter §64. Man forholder sig overhovedet ikke til, at anbringelser i dag, sker på baggrund af sociale problemer hos forældrene. Hvad er ulemperne ved §64?:

1: Barnet har ingen sikkerhed i anbringelsen, fordi forældremyndighedsindehaveren til enhver tid kan hjemtage barnet – også selvom han/hun ikke er i stand til at tage vare på det.

OBS!

I anbringelsesreformen kan bedsteforældre/plejeforældre dog modsætte sig en hjemgivelse (§64, stk. 4), men efter hvad Ankestyrelsen oplyser, samt en konkret sag, har jeg netop fundet ud af, at stk. 4 kun er gyldigt, såfremt forældrene forinden meddeler ønske om hjemgivelse. Hvis forældrene blot hjemtager barnet f.eks. i forbindelse med samvær, henholder myndighederne sig til, at det drejer sig om en anbringelse efter frivillig privat aftale, de voksne imellem – uden myndighedernes mellemkomst. Dette er en så chokerende opdagelse, at jeg kan se, at jeg ikke bliver arbejdsløs foreløbigt. Jeg vil under alle omstændigheder tag fat i dette ad politisk vej snarest muligt! Det lover jeg jer! Jeres reaktion på dette vil sikkert være, hvorfor tvangsanbringer forvaltningen ikke bare? Jamen, det gør forvaltningen ikke, fordi en tvangsanbringelse vil medføre plejevederlag og dermed en udgift for kommunen. At udsatte og truede børn så kommer i klemme, ja, det ser man åbenbart stort på i dagens Danmark!

2: Ifølge Serviceloven har socialforvaltningen pligt til at føre tilsyn 1 (én) gang årligt, men enhver kan sige sig selv, at dette er helt utilstrækkeligt, når/hvis barnet har psyko-sociale problemer med i bagagen.

Selv om socialforvaltningen har været totalt fraværende under anbringelsen – ofte i flere år - oplever LaAB, at samme myndighed pludselig begynder at give bedsteforældrene skylden for, at barnet har problemer. Jeg har utallige eksempler på udtalelser, hvor sagsbehandleren påstår manglende forældreevne hos bedsteforældrene. Dette på trods af, at bedsteforældrene gentagne gange selv har bedt om hjælp til barnet. **Kære socialforvaltninger:** Der er altså ikke ret mange af os, som tidligere har stået med et skadet barn! Derfor har vi meget brug for rådgivning, og lad mig med det samme sige, at PPS er utilstrækkeligt i denne forbindelse.

Hvis forvaltningen derimod anbringer barnet hos fremmede, har plejeforældrene adgang til et helt behandlerteam. Jeg formoder, at barnet har de samme problemer, uanset hvor det bor. I forbindelse med reformen har socialforvaltningerne **pligt** til at tilbyde kurser til netværks-/slægtsplejere. Hvis bare én af jer har fået tilbud om kursus, vil jeg gerne høre om det. Her i foråret spurgte jeg en leder, hvor langt hendes kommune var med nævnte kurser. Hertil svarede hun: "Det har vi ingen planer om. Rådgivning til bedsteforældre overlader vi trygt til LaAB". Jeg er da smigret over den store tillid, men mener samtidigt, at frivillige ikke skal beskæftige sig med offentlige opgaver.

3: Rådgivning til de voksne er ikke-eksisterende, dvs., at der ej heller er vejledning i at håndtere evt. konflikter generationerne imellem.

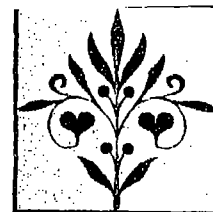
Det er et velkendt fænomen, at der ofte er uenighed om opdragelsen, og at forældrene er jaloux på deres egne børn. I realiteten, kan bedsteforældrene ikke tage beslutninger for deres børnebørn uden at spørge forældrene. Det kan være lidt svært, hvis forældrene har et alvorligt misbrug eller psykisk syge.

4: Når socialforvaltningen benytter sig af §64, følger der hverken pleje- eller etableringsvederlag med. Hvis barnet tillige har et handicap, eller behov for dyr medicin, er det forældremyndighedsindehaveren, som skal søge de sociale myndigheder om økonomisk hjælp.

Ovenstående er et problem, hvis fm-indehaveren ikke har ressourcer til at møde op på socialforvaltningen. Manglende økonomisk støtte giver også slagside, fordi det er meget vanskeligt at forsørge ét eller flere børn på en overførselsindkomst.

5: Endelig er der en af LaABs advokater, som gør opmærksom på følgende: Netop pga. problemer hos forældrene, ønsker han loven ændret således, at det ikke længere skal være forældrene, som skal sørge for at bringe plejetilladelsen i orden. Ansvarer derfor skal ligge i socialforvaltningen.

På baggrund af ovenstående mener jeg, at §64 er uanvendelig og direkte skadelig for barnet, hvis der bare er skygge af sociale eller psykiske problemer inde i billedet. Her må, og skal vi have fat i Servicelovens §49 i stedet.

Kreativitet hos socialforvaltningerne

Der er efterhånden ingen grænser for, hvor mange krumspring socialforvaltningerne udnytter, så de kan slippe ad sted med at (slægts)anbringe efter §64. Her mener jeg, at kommunerne, rent juridisk, bevæger sig helt ude i det røde felt, når man først lader bedsteforældre gennemgå en endog meget grundig §38-undersøgelse, og derefter kalder anbringelsen 'en frivillig privat aftale'. En frivillig privat aftale er netop kendetegnet ved, at anbringelsen sker uden de sociale myndigheders mellemkomst.

Betænkning nr. 1463

I februar måned var jeg til høring i Folketinget, fordi et flertal mener, at der skal være lettere adgang til tvangsadoption, og at man i øvrigt ikke længere skal arbejde på en hjemgivelse, hvis barnet har været anbragt i 3 år. Man vil tale med barnet for at undersøge, hvem barnet er mest knyttet til. Her vil det være en god idé, hvis sagsbehandlerne vil sørge for, at plejeforældrene til ikke er til stede under børnesamtalen – sådan som det ofte foregår i dag.

Efterfølgende har LaAB afgivet høringssvar til Socialministeriet, hvor vi giver udtryk for, og er yderst betænkelige ved forslaget. Politikerne lægger op til, at ændringen kun skal gælde for svært belastede forældre, men hvis forslaget bliver vedtaget, er jeg virkelig bange for, at vi bevæger os ud på en glidebane, som ingen helt kan overskue. Bliver det næste tvangssterilisering?? Må jeg gøre opmærksom på, at vi har en liberal regering!! Hvorfor kommer jeg så til at tænke på Stalin??

Jeg er ikke i tvivl om, at politikerne og eksperterne mener det godt, når de lægger op til en lovændring. Formålet er sikre børnene sikkerhed i anbringelsen, men når vi ved, hvor vanskeligt det er at få et anbragt barn hjemgivet, kan jeg helt ærligt ikke se, at der er behov for en ny lov dér. Det kan meget vel være, at et barn skal være anbragt hele barndommen, men derfor kan man godt arbejde på at afhjælpe problemer hos forældrene. Det vil også komme barnet til gode under samvær.

LaAB ønsker også, at børn har sikkerhed i anbringelsen, men det er de forkerte, lovgiverne går efter. Min erfaring er, at det ikke er forældrene, som er årsag til opbrud i børnenes anbringelse, men derimod de sociale myndigheder. Da grænsen for min frustrationstærkel er nået, er jeg ved at lave et "katalog" til Socialministeriet med samtlige eksempler fra de sager, som har været over mit bord de seneste 4 år.

Landsforeningen af **Aktive BEDSTEFORÆLDRE**

Postboks 17 . 2820 Gentofte . Telefon 3930 6040 . Mobil 2628 4132 . website: www.aktivebedsteforaeldre.dk

OBS! OBS!

MEDLEMSMØDE

På baggrund af ovenstående har jeg fået en rigtig god kontakt til en *folketingspolitiker, som vil være til stede ved næste medlemsmøde. Det finder sted:

Lørdag, den 19. august 2006, klokken 13.00, vest for Storebælt.

**Når jeg ikke fortæller, hvem politikerens er, skyldes det, at jeg endnu ikke ved, om hun ønsker sit navn frem.*

Det er politikerens udtrykkelige ønske, at hun får mulighed for at tale med medlemmerne om deres problemer. Når jeg er så begejstret for hende, er det fordi hun virkelig prøver at gøre noget, og ikke bare holder os hen med snak. Den dér unge politiker er årsag til, at jeg kan holde politikerleden i ave.

Hvis I virkelig mener, at der er problemer med Børnelovgivningen, og at dette også berører jer, har I nu en enestående chance for at blive hørt. Da jeg forventer stor tilslutning, skal I allerede nu, og **senest mandag den 15. maj 2006** give mig besked, om I kommer. Børn er som sædvanlig velkomne – LaAB vil forsøge at finde et mødested, hvor der er legeplads. Vi må skiftes til at være legetante og –onkel, så der er opsyn med de kære små.

ANDRE AKTIVITETER

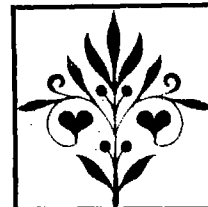
Frivilligcenteret i Odense har inviteret os til at deltage i deres årlige **frivilligdag, lørdag den 10. juni 2006**. LaAB vil have sin egen stand i **Kongens Have**, som ligger lige over for Banegården. Vi vil være at træffe fra **kl. 12.00**. Så vidt jeg har forstået på lederen, er det en stor dag med forskellige underholdningsindslag for både børn og voksne. Kom og mød os! Vi vil være let genkendelige på vore T-shirts med foreningens logo.

Lavvande i LaABs kasse

Som det fremgår af vedlagte (tigger)brev, kan I se, at vi er meget økonomisk trængt. Derfor, ser vi ingen anden udvej, end at bede jer om et ekstra bidrag. Som I kan se af Nyhedsbrevet, er der stadig et stort behov for LaAB.

Mange hilsner
Grethe Laurberg, formand

Copy-Right, Grethe Laurberg

EKSEMPEL 1:

Morfar og mormor henvendte sig til LaAB, fordi kommunen ville tvangsjerne deres 8-årige datterdatter fra dem, efter barnets mor for nylig var afgået ved døden. De fortalte, at pigen havde boet hos dem siden fødslen (§40). Alt var gået godt i alle årene, og med fine udtalelser fra både daginstitution og skole. Kommunen havde ikke været på besøg de seneste 5 år, men nu mente samme kommune ikke, at bedsteforældrene kunne varetage forældreopgaven længere. "I er jo ikke lykkedes særligt godt med jeres eget barn"! Kommunen havde, på intet tidspunkt, talt med pigen om hendes ønsker.

Jeg forsøgte at forhandle med kommunen, men man ønskede ingen dialog med hverken bedsteforældrene eller LaAB. I afmagt kom morfar med udsagn om at stikke af med barnet. Selv om vi alle vidste, at vi ikke skulle tage morfaderens udtalelser for pålydende, mente forvaltningen sig i sin gode ret til at møde uvarslet op og tage barnet med sig. Det foregik ved hjælp af bevæbnet politi iført kampuniform, og naturligvis med et skrigende og chokeret barn som hovedperson, og med pigens veninder som vidner.

Bedsteforældrene søgte om forældremyndigheden, men fik afslag. Derimod tildelte sagsbehandleren sig selv den midlertidige forældremyndighed.

Efter tvangsfjernelsen, fik bedsteforældrene tildelt samvær med pigen i 2 timer 1 gang om måneden.

Med til historien hører, at pigen kom i familiepleje hos sagsbehandlerens bedste veninde...

EKSEMPEL 2:

I dette eksempel er der 3 børn involveret. Det er desværre også en af de sager, hvor jeg må konstatere, at ingen af forældrene er udstyret med voldsom stor forældreevne. Det er desuden en sag, som jeg har meget svært ved at slippe.

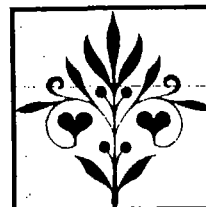
Forældrene blev skilt og far fik forældremyndigheden over de 2 ældste. Kort efter det sidste barns fødsel, en dreng, afleverede moderen ham til sine forældre. Bedsteforældrene søgte om plejetilladelse (§64), men kommunen havde god tid. Først da LaAB kom ind i billedet, og gjorde sagsbehandleren opmærksom på gældende regler, kom der orden i tingene. På det tidspunkt havde drengen boet hos bedsteforældrene i mere end et år.

4 år efter drengens indflytning søgte, og fik barnets far tilkendt forældremyndigheden ved dom. Det skete, på trods af at han har/havde massiv aflastning til de to ældste – både i og uden for hjemmet. Kommunen ønskede ikke at gribe ind, så drengen kunne forblive hos bedsteforældrene, og dermed også fortsætte en tryk og forudsigelig hverdag.

STATUS:

Alle 3 børn bor i dag hos deres far. De bliver mere og mere utilpassede i deres adfærd, og har tillige, i mere end 1 år, haft et ubehandlet luseangreb. Det yngste barn er i dag 4½ år. Han har store sociale vanskeligheder og er vred på sine bedsteforældre, fordi han ikke må komme 'hjem' igen "min morfar kan alt". Mor, mormor og morfar har fået mundkurv på af kommunen - med slet skjulte trusler om mistet samvær, såfremt de 'kritiserer' faderen. Det forhindrer desværre morforældrene i at rette henvendelse til kommunen, når børnene fortæller, at deres far både sparker og slår dem. Jeg har desuden kendskab til en episode, hvor det yngste barn – dengang 3½ år blev låst inde i faderens bil i timevis (februar måned). Heller ikke underretninger fra LaAB tager kommunen alvorlig.

Børn og bedsteforældre ser hinanden hver 3. week-end, hvor mor har samvær, men ikke magter at have børnene selv. Her insisterer det yngste barnebarn på at blive hos mormor og morfar – hver gang.

EKSEMPEL 3:

Et forældrepar med 2 børn – dreng på 3 år og pige på 1 år – var ikke i stand til at tage vare på deres børn. Forinden kommunen traf afgørelse om anbringelse uden for hjemmet, gjorde farforældrene opmærksom på, at de ønskede at blive plejeforældre for pigen. På trods af at farforældrene blev godkendt som plejefamilie af deres egen hjemkommune, nægtede børnenes kommune at behandle farforældrenes ansøgning. Pigen blev tvangsanbragt hos plejefamilie, medens drengen blev tvangsanbragt på institution. Herefter anlagde farforældrene civilt søgsmål mod børnenes hjemkommune. I september 2004 fastslog Byretten, at kommunen havde overtrådt lovgivningen ved ikke at undersøge, om der var mulighed for anbringelse i det nære netværk. Kommunen hjemgav derefter pigen, med den klausul, at hun, *under ingen omstændigheder*, måtte have bopæl eller ophold hos sine forældre. Pigen flyttede derefter ind hos farforældrene (§64).

Sommeren 2005, hjemgav kommunen uden varsel pigens storebror, selv om forældrenes forhold var uændrede. Dette medførte en anonym henvendelse til Ankestyrelsen, som pålagde kommunen atter at tvangsanbringe drengen. Dette gav stor vrede hos forældrene, som nu henvendte sig hos farforældrene med anmodning om hjemgivelse af datteren. Farforældrene modsatte sig hjemgivelsen, og bad kommunen benytte sig af §64, stk. 4, hvilket kommunen ikke ville reagere på.

I week-enden 25.-26. februar 2006 nægtede forældrene at udlevere pigen efter samvær. Igen henvendte farforældrene sig hos kommunen – nu med anmodning om en Formandsbeslutning. Farforældrenen henholdt sig til, at pigen kun kunne hjemgives på betingelse af, at hun ikke tog ophold hos forældrene. Socialforvaltningens afdelingsleder nægtede at indstille til Formandsbeslutning, men forelagde dog spørgsmålet om hjemgivelse for B&U-udvalget. Mødet blev berammet til den 4. maj 2006 – altså 6 uger efter forældrene havde hjemtaget pigen. Den 3. maj (dagen før B&U-mødet) kontaktede afdelingslederen farforældrene telefonisk. Han aflyste mødet, med den begrundelse, at pigen nu var flyttet til *mor*forældrenes hjem samme dag. Kommunen nægtede derefter at behandle spørgsmålet om hjemgivelse. Farfar henviste til §62, stk. 1, punkt 9, og foreholdt afdelingslederen, at en sådan afgørelse ikke kunne træffes administrativt. Desværre forgæves. Afdelingslederen oplyste tillige, at §64, stk. 4 **kun** gælder såfremt forældrene anmodning om hjemtagelse er varslet af forældrene, før effektueringen finder sted!?!?

D.d. har pigen ingen kontakt med sine farforældre.

Med til historien hører, at kommunen har været vel vidende om, at pigen havde vanskeligheder, og ej heller var alderssvarende udviklet, da hun flyttede ind hos farforældrene. Ikke desto mindre har kommunen været helt fraværende, så der overhovedet ikke har været hjælp til barnet. I udtalelse fra marts 2006 udtaler børnehaven, at pigen i dag er alderssvarende udviklet, og at dette udelukkende skyldes farforældrenes indsats.

EKSEMPEL 4:

Farforældre havde siden børnenes fødsler haft plejetilladelse (164) til deres børnebørn, 2 drenge på henholdsvis 3 og 5 år. Faderen var på grund af hård kriminalitet helt ude af børnenes liv medens børnenes moder var misbruger. Der forelå på det tidspunkt 2 psykologundersøgelser, som viste totalt fravær af forældreene hos moderen.

Samværet mellem mor og børn havde i hele forløbet været meget sporadisk. En februar-dag mødte mor op i påvirket tilstand hos farforældrene, og forlangte børnene udleveret til strand- og badetur. Farforældrene nægtede at udlevere børnene til samvær, da de mente det var uansvarligt. Dermed opstod der en konflikt, hvorefter mor henvendte sig til socialforvaltningen med anmodning om hjemgivelse. Samtidigt forlangte hun, at børnene omgående skulle flytte fra farforældrene og anbringes på børnehjem. Kommunen gik ind på moderens krav, hvorefter børnene kun så farforældrene 1 gang om måneden. Drengene savnede naturligt deres bedsteforældre, og var samtidigt vrede på deres mor, hvilket de gav udtryk for både verbalt og fysisk. Når børnene var ulykkelige over deres situation, mødte børnehjemmets personale dem med udtalelser som: "Hvis I ikke viser, at I holder af jeres mor, må I ikke længere komme hjem til jeres farmor og farfar". "Hold op med at skabe dig, fordi du savner din farmor – du skal jo se hende igen om 3 uger". Begge børn reagerede med mareridt om natten og blev igen urenlige, både dag og nat.

Ved et medlemsmøde, hvor børnene var med, henvendte den ældste sig til mig og følgende ordveksling fandt sted: "Grethe, har du en 'skyder'?" "Nej, svarede jeg", og troede at det drejede sig om legetøj". Han insisterede på at jeg skulle skaffe ham et våben. Jeg sagde, at jeg ikke havde legetøj med, hvorefter han svarede, at det skulle være en *rigtig* skyder. Jeg forklarede ham, at det er forbudt at være i besiddelse af skydevåben og spurgte ham, hvad han ville bruge pistolen til. Hertil svarede han: "Den skal jeg bruge til at skyde mor død med"! "Og bagefter vil jeg skyde dem døde på børnehjemmet, fordi de siger, at jeg skal glemme farmor og farfar – de siger, at jeg aldrig må se dem mere – det har børnehjemmet bestemt"!

Jeg kan stadig, efter 3 år, fornemme chocket over en så forfærdelig udtalelse fra et 5-årigt barn.

Efter 11 måneder på børnehjemmet blev børnene hjemgivet til moderen og samværet mellem bedsteforældre og børnebørn ophævet. Derimod fik en af moderens mange tidligere kærester tildelt samvær hver anden week-end. Moderen og kæresten havde haft et kortvarigt forhold til hinanden 2 år tidligere, men børnene huskede ham ikke. Jeg havde meget vanskeligt ved at forstå kommunens beslutning, men argumentet var, at moderen havde behov for aflastning.

Landsforeningen af

Aktive BEDSTEFORÆLDRE

Postboks 17 . 2820 Gentofte . Telefon 3930 6040 . Mobil 2628 4132 . website: www.aktivebedsteforaelldre.dk

Da moderen havde haft børnene hjemme i 5 måneder, måtte kommunen atter anbringe børnene på (et andet) børnehjem efter underretningsbreve fra børnehave/skole.

Børnene har i dag ingen kontakt med bedsteforældrene.

EKSEMPEL 5:

Farforældre havde haft plejetilladelse (§64) til deres nu 7-årige sønnesøn siden han var 4 måneder gammel. Faderen har forældremyndigheden og forlanger nu barnet hjemgivet – med sin kommunes velsignelse. Faderens og farforældrenes kommuner er ikke identiske.

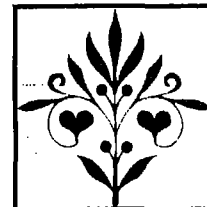
Der har kun været sporadisk samvær mellem far og barn i hele forløbet – 7 timer ialt i 2004 og 3 timer ialt i 2005. Drengens mor er kronisk psykisk syg, men er nu i bedring.

Bedsteforældrene har bedt faderens hjemkommune forelægge spørgsmålet for B&U-udvalget, men det nægter kommunen. Faderen har tillige en datter boende i sit hjem. Hun har dog så svære vanskeligheder, at kommunen har bevilget aflastning hver 2. week-end samt 2 hverdage om ugen. Datteren har også skolemæssige problemer. Faderens kommune udtaler, at man ikke har kendskab til hverken faderens hjem eller hans forhold i øvrigt??

Bedsteforældrenes kommune er ikke indstillet på, at drengens skal hjemgives, men oplyser, at man ikke har erfaring med lignende sager.

Sagen ikke færdigbehandlet, hvorfor jeg vil tillade mig at vende tilbage, når der foreligger en afgørelse.

PS: Sammenlignet med eksempel 3, er hjemtagelsen her tydeligt varslet. Dersom faderens hjemkommune nægter at forelægge spørgsmålet for B&U-udvalget – og slipper ad sted med det – må jeg konstatere, at §64, stk. 4, er helt uanvendelig.

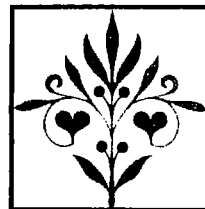
EKSEMPEL 6:

Misbrugsmor afleverede sin 5 måneder gamle og ikke alderssvarende søn til mormor. Barnebarnet tager ophold hos mormor iht. frivillig privat aftale, og hverdagen forløber stille og roligt i 5 år. Der har ikke været kontakt til myndighederne, selv om mormor mener, at hun har behov for rådgivning pga. drengens vanskeligheder.

Efter 4 år skiftede mor sagsbehandler, som mente, at drengen skulle flyttes til 'professionel' plejefamilie. Sådan gik det dog ikke. I stedet blev han anbragt på en institution ca. 120 km fra mormor. Hun fik tildelt samvær 3 timer/måned?? Institutionsanbringelsen var ingen succés for barnet, da han kun havde én ting i hovedet – han ville hjem til mormor, hvilket han fortalte sagsbehandleren, hver gang de mødtes.

Når han gav udtryk for savn af mormor truede institutionslederen samt øvrige personale ham med, at han ikke mere fik lov til at se mormor. Jo mere ulykkelig drengen blev, jo flere forbud blev han præsenteret for på børnehjemmet. Han trivedes stadig mere dårligt, hvilket både skolen samt kammeraternes forældre gjorde opmærksom på.

Mor flyttede endnu engang til ny kommune. Her var der en helt anden sagsbehandling, og efter en underretning om drengens forhold på børnehjemmet fra en af hans kammeraters mor, blev han hjemgivet til mormor (§40). Hun var til gengæld yderst betænkelig ved, om hun ville være i stand til at udbedre de skader, som myndighederne havde påført hendes barnebarn. Mormor får i dag meget fin supervision fra kommunen. Det er også nødvendigt, da barnebarnet har taget alvorlig skade af 3 år på et kærlighedsløst børnehjem.

EKSEMPEL 7

Efter en tragisk og voldsom social begivenhed overlader mor sin 1½ år gamle datter til morforældre. Barnet er ikke alderssvarende udviklet og har desuden andre problemer.

Mor og morforældre bor ikke i samme kommune. Morforældrene søger om plejetilladelse (§64), men kommunen iværksætter i §38-undersøgelse, som man mener, skal udmunde i plejetilladelse efter §64? Herefter ønskede kommunen ikke at udstede plejetilladelse. Kommunen så i den forbindelse helt bort fra meget fine udtalelser fra pigens dagplejemor.

Herefter gik alt sin vante og rolige gang i 1½ år, hvor der ikke var kontakt med myndighederne. Det kom derfor bag på alle, at kommunen pludselig besluttede, at barnet skulle anbringes uden for familien. Begrundelsen er, at bedsteforældrene angiveligt ikke kan stimulere barnet tilstrækkeligt. Den oplysning stiller bedsteforældrene sig temmelig uforstående over for, da der i forvejen bor et skolesøgende barn i hjemmet, som opnår meget fine karakterer. Samtidigt har morforældrene forgæves forsøgt at få pædagogisk rådgivning til barnet i hele perioden. Dette til trods for at kommunen har været vel vidende om barnets vanskeligheder.

Mor og morforældre modsatte sig flytning af barnet iht. §64, stk. 4, men ikke desto mindre afgjorde B&U-udvalget, at barnet skulle tvangsfjernes fra *moderen*, selv om barnet ikke har haft ophold dér siden september 2004. Jeg vil gerne tilføje, at sagen fandt sted i marts 2006 og at B&U-udvalgets dommer betjente sig af Socialministeriets Vejledning fra 2002.

Barnet er nu igen sat tilbage i udvikling med mareridt om natten. Desuden er hun anbragt tæt på morforældrenes bopæl, hvorfor det ikke kan undgås, at barnebarn og bedsteforældre ofte mødes på gaden. Her reagerer barnet med hjerteskrærende skrig og skrål og forlanger at komme med 'hjem'. Jeg skal tilføje, at der ikke er noget galt med den nye plejefamilie.

Bedsteforældrene har samvær 1 gang om måneden, hvor pigen bogstaveligt talt bor på mormors hofte under hele samværet.

EKSEMPEL 8

Misbrugsmor afleverede sin helt spæde datter hos morforældrene. 4½ år senere flyttede mor til anden kommune, og fik dermed ny sagsbehandler. Hun mente, at bedsteforældrene ikke længere kunne stimulere pigen tilstrækkeligt – til trods for meget fine udtalelser fra daginstitution. Bedsteforældrene har hverken modtaget besøg fra kommunen og ej heller fået mundtlig rådgivning.

Sagsbehandler ønskede barnet anbragt hos fremmede, men pga. massiv medieomtale besluttede socialforvaltningen, at hun skulle bo hos en anden slægtning.

Bedsteforældrene og moderen ønskede at kommunen iværksatte en §38-undersøgelse. Man var villig til at respektere undersøgelsens resultat – også selv den gik imod egne ønsker. Det afslog kommunen. Familien har haft meget vanskeligt ved at tackle 'systemet', da man aldrig tidligere har været i berøring hermed.

Scene fra sommeren 2004:

Min familie og jeg var på besøg hos bedsteforældrene, hvor pigen, nu 7 år gammel, var på sommerferie. På et tidspunkt sad jeg alene med hende i haven, hvor hun sagde: Åhh Grethe, ved du hvad? Nej, svarede jeg, hvorefter hun sagde: "Hvor er det d-e-j-l-i-g-t, at være hjemme hos mig selv igen"!

Jeg kunne kun tolke pigens udtalelser, som at hun stadig opfattede bedsteforældrenes hjem som sit – selv om hun hele tiden har haft gode og kærlige forhold hos sine slægtninge. Pigen taler stadig om at 'komme hjem'.

EKSEMPEL 9

Ulykkelig mormor henvender sig, og fortæller at kommunen vil flytte hendes nu 4-årige dattersøn for 3. gang i løbet af 1½ år. Mormor frygter for barnets mentale sundhed og evne til tilknytning.

Mormor har tidligere haft drengen i pleje (§64) i 2½ år, men pga. af personlighedsafvigelse hos barnets mor, har mormor accepteret anbringelse uden for familien. Mormor har i dag meget store vanskeligheder med at opnå samvær med sit barnebarn. Det skal tilføjes, at det hverken er mor eller plejefamilie, som stiller hindringer i vejen, men derimod kommunens sagsbehandler.

Dagen efter får jeg en henvendelse fra drengens plejefamilie, som jeg giver fornøden rådgivning. Her henviser jeg bla. til (§64, stk. 4). Jeg får ligeledes at vide, hvori problemet med kommunen ligger, men af hensyn til anonymiteten, kan jeg bringe oplysningerne videre.

Sagen er endnu ikke afsluttet, men jeg er meget interesseret i at høre, om problemer kun opstår ved netværkspleje, eller om det er et generelt problem?